

tat a la majoria socialista en alguns temes, però no han arribat a concretar cap acord global amb els homes de **Casado**. D'aquesta manera, actuen segons els convé en els distints temes i dificulten ostensiblement l'execució dels grans projectes urbans que exigeixen mesures ràpides.

Dins el seu propi grup, l'alcalde ha pogut observar aquest estiu com l'actual regidor d'Urbanisme, **Fernando Puente**, ex-secretari de Govern de la Presidència de la Generalitat, i una de les peces del secretari general del partit dins l'Ajuntament, arribava a contradir algunes de les seues declaracions i es mostrava molt més atent i discret cap al grup conservador, mitjançant la plataforma privilegiada que li ha suposat ser alcalde en funcions. Des de **Las Provincias**, **Puente** ha estat saludat efusivament per **Maria Consuelo Reyna**, subdirectora del rotatiu, com «una persona con sentido común y nada dogmática». La carrera interna del regidor dins l'Ajuntament és encara una incògnita.

De tota manera, almenys públicament, **Pérez Casado** no ha trobat després de les eleccions una crítica dura des de l'executiva comarcal que ell presideix, la mateixa que li va provocar tota una «travessia pel desert», quan va votar reiteradament en contra la composició de la seua llista municipal. Una actitud pública que no té per què suposar, però, la pròxima reelecció de l'alcalde com a secretari general de l'executiva. Un altre maldecap més per a **Pérez Casado**.

Els fronts més actius, impulsats des del bloc conservador, que l'alcalde haurà d'abordar aquests primers dies de setembre, uns temes que s'allargaran mesos i mesos, són la urbanització del Túria, amb trams tan polèmics i tan contestats des de la dreta com el tercer i amb obres tan discutides com el sector dissenyat pel gabinet Vetges tu i Mediterrània; el famós litigi de les ruïnes del Palau del Real, que per a alguns observadors dins el partit, «ja poden»; un atac global amb tota regla a la política cultural de l'Ajuntament, que inclou les tesis dements dels lizondistes i que podrien suposar que la Conselleria de Cultura absorbís uns certàmens que, com a mínim, han millorat la imatge pública del consistori...

A més, com a projectes crucials per a la ciutat, Ricard **Pérez Casado** es trobarà aquest setembre amb les al·legacions del Pla General d'Ordenació Urbana, i el gran projecte que aquest document comporta; la solució del problema de finançament del Consell

Metropolità de l'Horta, la presidència del qual li és discutida sistemàticament des de l'oposició conservadora; el **by-pass**, igualment amb forts problemes de finançament i la inhibició pressupostària de la Conselleria d'Obres Públiques; la construcció del Passeig Marítim i l'habilitació dels barris que són a tocar de la mar; el plantejament definitiu de plans d'actuació viables per al centre històric. I una anècdota, la celebració del 750 aniversari de la ciutat el pròxim any.

A més, sobre l'alcalde plana el fantasma d'una moció de censura, mai esvaït del tot, i que podria fer-se efectiva cap al final de la legislatura com un acte merament polític.

A Castelló, encara que el nou alcalde, el socialista **Daniel Gozalbo**, ho té

més fàcil, ha d'aguantar, igualment, l'estira-i-amolla a què el sotmet el CDS, partit sense el qual perd la majoria absoluta. **Gozalbo** es trobarà aquest setembre amb una bona pila de projectes, que inclouen la millora urbanística de la ciutat; la recerca de viabilitat per a la «Solució Oest», que estudia l'ensorrament de les vies de la Renfe que divideixen la ciutat: la millora dels accessos al port i el trasllat de les indústries més perilloses —sobretot Campsa, que espera un pacte amb el consistori— fora d'aquest mateix barri.

Com a València, massa **tinglado** per a quedar suspès del fil que aguanta les maniobres del CDS. Encara que el CDS de Castelló, per sort per a **Daniel Gozalbo**, no és el de València. •

AP-VALÈNCIA: DESASTRE TOTAL

Estrella de la crisi

EL TEMPS ho comentava fa algunes setmanes. Madrid és qui decidirà en la crisi que fa tremolar tots els fonaments d'AP-València. Si la balança cau de la part d'Ignacio Gil Làzaro, president provincial, i contra els crítics —cosa bastant improbable—, el partit haurà de començar de zero.

Josep Ramon Lluch

Ignacio Gil Làzaro, president provincial d'Alianza Popular-València, amb el suport i l'anuència del president regional aliancista **José Maria Escuin**, ha fet fora del partit **Manuel Giner Mi-**

ralles, ex-president regional, ex-portaveu del grup parlamentari conservador en les Corts valencianes, ex-diputat a Madrid i, després de les passades eleccions autonòmiques, diputat en les Corts valencianes. L'home que va establir les bases del partit al País Valencià quan AP travessava el desert de

«Solucions» que, per a AP-València, vindran, obligatòriament, de Madrid.

Vicente Marco, president provincial de Nuevas Generaciones; Daniel Ansuàtegui, Francisco Martínez i José María Escuín.

votants de les primeres consultes electorals, el líder que tenia credibilitat i que creia, alhora, en el projecte polític d'una dreta moderada i que fos reflex de les característiques concretes de les comunitats autònomes, **Manuel Giner Miralles**, ha estat donat de baixa d'Alianza Popular. La bomba política d'aquesta tornada de vacances.

Acaba així, com estava cantat, l'últim episodi de la inacabable crisi que afecta Alianza Popular de la *provincia* de València des d'abans de les passades eleccions, i, si ens remuntem una miqueta més en el temps, des dels canvis en la direcció del partit que portaren **José Luis Manglano** a la presidència provincial del partit i **José María Escuín** a la direcció regional i, en conseqüència, a la retirada de qualsevol càrrec de responsabilitat dins l'organigrama del partit de **Manuel Giner Miralles**.

El desencadenant immediat de la decisió de la direcció provincial d'AP de desfer-se de **Giner Miralles** són les declaracions que el dirigent aliancista realitzà —el passat dia 21 d'agost— al diari *Las Provincias* i en les quals assegurava que estava fart de la crisi que vivia Alianza Popular a causa dels enfrontaments interns i que s'estava plantejant molt seriosament la possibilitat d'abandonar AP i passar-se a Unión Valenciana. Segons **Giner Miralles**, la causa de tots els problemes d'AP-València rau en «la contínua inmissió de Madrid en els problemes del partit a València, en la inexistència d'una estructura regional que siga capaç d'evitar barbaritats en les llistes electorals, abusos de poder o deliris de qualsevol president provincial...».

L'endemà, **Giner Miralles** aprofun-

dí en aquestes declaracions a través de les emissores de ràdio valencianes, tot indicant que feia tres anys que havia exposat la necessitat que Alianza Popular s'adaptés a l'estructura autonòmica de l'Estat espanyol i a les realitats «regionals», perquè, en cas contrari, AP seria superada electoralment i socialment per forces «regionalistes». En aquest punt, el líder conservador ha tingut tota la raó, ja que les passades eleccions autonòmiques han fet palès un ascens de forces «autonòmiques» de dreta, com ara el Partido Aragonès Regionalista o Unión Valenciana, a costa dels vots que abans anaven a parar a Alianza Popular.

I, per acabar-ho d'arrodonir, **Giner Miralles** no s'estigué de qüestionar la capacitat de gestió del president provincial, **Ignacio Gil Lázaro**, al qual acusà de no haver sabut solucionar les dimensions que són manifestes en l'executiva que ell encapçalava.

Les declaracions ben sinceres de **Giner Miralles** foren l'element que mancava per fer més increïble —si és possible— la situació en què es troba el seu partit des que, el passat 15 de juliol, un grup de destacats dirigents aliancistes feren pública una nota anònima en la qual atacaven durament el president provincial **Ignacio Gil Lázaro** i l'acusaven «de propiciar interessos caciquils i cabdillistes, propis d'èpoques que estan afortunadament en l'oblit...». La nota estava motivada per la ferida que s'obrí entre les diferents famílies del partit arran del polèmic sistema d'elecció dels diputats provincials, ja que «al llarg dels últims 20 dies s'han succeït cinc criteris diferents, tot adaptant-se cada punt a la voluntat personal del president provincial, Ig-

nacio Gil Lázaro i de les persones que no s'han sotmès al suport dels regidors de la seua comarca...».

Aquella nota fou la mateixa que encengué la caixa dels trons de **Gil Lázaro**, el qual féu cessar 24 hores després dels seus càrrecs **Jorge Lamparero** (vice-president executiu) i **Francisco Bueno** (secretari general), com a presumptes autors. La cacera de bruixes s'estén i el president provincial obre expedients informatius a aquests dos dirigents (**Jorge Lamparero** és diputat en les Corts Valencianes i **Francisco Bueno** és regidor de l'Ajuntament de València) i als també regidors **Juan Carlos Gimeno**, **Rafael Sanchis Perales**, **Salvador Palop** i **Jacinto Higuera**s.

A hores d'ara, tres expedients d'expulsió pesen sobre els caps de **Lamparero**, **Bueno** i **Gimeno**, sobre els quals la direcció aliancista ha fet recaure tot el pes de la responsabilitat de les accions contra **Gil Lázaro**. Aquests tres expedients hauran de ser resolts per la comissió nacional de conflictes i disciplina d'Alianza Popular, en la primera reunió que aquest òrgan realitzarà els primers dies de setembre. El sentit que la direcció nacional d'AP done als expedients enviats per la direcció provincial de València pot reflectir l'opinió que **Antonio Hernández Mancha** i el seu equip tenen de la crisi del partit al País Valencià.

En el cas que confirme i ratifique les sancions i els expedients d'expulsió, l'escissió dins d'AP serà inevitable i de conseqüències imprevisibles, ja que el grup d'expedientats va anunciar que, en cas que la direcció d'AP a Madrid no desautoritzàs la gestió d'**Ignacio Gil Lázaro**, estarien disposats a abandonar el partit i a incorporar-se a una altra força política *afí*, és a dir, Unión Valenciana. En cas contrari, l'actual president provincial tindrà els dies comptats i pot ser l'inici d'un profund procés de renovació dels càrrecs orgànics del partit, en el qual el grup de «crítics» que encapçalen **Jorge Lamparero**, **Juan Carlos Gimeno** i **Francisco Bueno** passarien a ocupar el poder dins el partit. Pel que fa a la nova persona que ocuparia la direcció provincial, **Juan Carlos Gimeno** ha manifestat en diverses ocasions durant els dies passats que el seu candidat és el regidor en l'Ajuntament de València, el metge anestesista **Martín Quirós Palau**, el qual no ha participat en cap moment de manera directa en aquesta «batalla» per a descavalcar **Gil Lázaro**, perquè està recuperant-se d'un atac cardíac.

Per a tenir una idea de la situació de trencament i d'enfrontament en què es troba AP-València, només cal tenir en

compte que dels nou homes de confiança que **Ignacio Gil Lazaro** incorporà a l'executiva provincial, ara fa vuit mesos, pràcticament no li'n resta cap. **Celestino Vanacloy**, **Vicente Rupérez** i **Carmelo Palacios** van dimitir del càrrec ja en el moment de confeccionar les llistes electorals, per disconformitat amb el sistema de nominació de candidats. **Jorge Lamparero**, **Juan Carlos Gimeno**, **Francisco Bueno**, **Jacinto Higueras** i **Rafael Sanchis Perales** són cinc dels sis expedientats pel president provincial, mentre que en els últims dies han anunciat la dimissió dels càrrecs **Salvador Sanchis Perales**, fins ara tresorer provincial, i **Enrique López Salvà**, president del comitè electoral provincial.

D'altra banda, el president de Nuevas Generaciones de Alianza Popular de la ciutat de València, **Francisco Camps**, està del costat dels *crítics*, tal com s'ha col·locat també **Vicente Fabra**, cap dels joves aliancistes a nivell de la *provincia* de València. Així, doncs, Madrid haurà de decidir l'abast de la crisi i, si s'escau, tallar ras i tornar a començar amb els (pocs) que queden al partit o fer marxa enrere, desautoritzant **Gil Lazaro** i donar pas als *crítics*.

Els homes que han protagonitzat l'última crisi d'AP; i especialment el recentment donat de baixa, **Manuel Giner Miralles**, no es perdran políticament. Unió Valenciana es perfila com la beneficiària principal d'aquest àpat antropòfag que s'ha encetat a AP, ja que tot el descrèdit que la crisi està provocant en els aliancistes i totes les baixes de destacats militants afavoreixen els anticatalanistes. Unió Valenciana ha anat creixent en detriment de l'espai electoral que abans ocupava hegemònicament el partit que liderava **Manuel Fraga**. Anteriorment, ja hi ha hagut incorporacions importants procedents de les files aliancistes i les últimes eleccions han demostrat que l'augment de vots i de diputats en les Corts valencianes procedeixen, principalment, del partit popular.

Una altra vegada, Unió Valenciana pot recollir els fruits del desastre dels oponents. **Manuel Giner Miralles** és un home que es creu la idea del «regionalisme» i que es pot acomodar perfectament entre els «unioneros»; alhora, el seu exemple pot ser seguit per altres diputats autonòmics, alcaldes o dirigents aliancistes fidels a l'ex-president regional d'AP. És el cas de l'ex-president provincial de Castelló, **Daniel Ansuàtegui**, el qual, tot i que ha declarat públicament que no pensa

abandonar, per ara, el partit, és un home de notòria fidelitat envers **Giner Miralles** i que manté unes agres discrepàncies amb l'actual president regional, **José Maria Escuin**.

Els esdeveniments ratificaran o desmentiran qualsevol hipòtesi, però el fet cert és que **Daniel Ansuàtegui** controla sis dels vuit diputats que AP va traure en la circumscripció de Castelló durant les passades eleccions autonòmiques, on el partit que lidera **Vicente González Lizondo** no obtingué cap representant autonòmic i on immediatament després dels comicis hi hagué una forta crisi interna com a conseqüència

dels fluixos resultats electorals d'Unió Valenciana.

La clau d'aquest afer és a Madrid, tal com en un recent informe sobre la crisi d'AP, EL TEMPS havia anunciat. La direcció nacional del partit haurà de tenir en compte que al País Valencià hi ha un partit bessó i fill alhora d'AP, que pot passar de ser un fenomen encerclat en la ciutat de València i en la comarca de l'Horta a assolir una implantació a tot el país i a esdevenir un fort representant i portaveu de la dreta valenciana, i això gràcies als desenccerts de la direcció autòctona d'Alianza Popular.

Giner Miralles, la darrera «expulsió».